

ručení usnesení o exekučním zabavení peněz pro pohledávku Ladislava V-a, pokud se týče žalobcovu, t. j. d o 9. d u b n a 1927 a nikoli též pohledávky palmární po té vzniklé do dne uznání Aloisem P-em, t. j. 8. října 1927, i když k tomu byl svým klientem zmocněn. Doručením dotyčného usnesení byla žalovanému jako poddlužníkovi podle § 294 ex. ř. odňata možnost, by disponoval zabavenými penězi podle nařízení svého klienta, i když bylo učiněno před doručením záповědi, neboť příkazem dlužníkovým, by poddlužník s částkou u něho pro dlužníka složenou určitým způsobem naložil, nepřestává složená částka býti zabavitelným majetkem dlužníkovým. Žalovaný nemohl tudíž po doručení záповědi použití zmocnění svého klienta a sraziti si další palmární pohledávku z přijatých peněz, neboť tím by zabavenou pohledávku snížil na škodu vymáhajícího věřitele. Ježto nižší soudy, vycházejíce z nesprávného právního posouzení, nezjistily, jakou částkou vznikla žalovanému palmární pohledávka do 9. dubna 1927, zůstalo řízení již v první stolici kusým.

Čís. 12867.

V případě § 38 c. ř. s. stačí, nařídil-li soud při roku zástupci žalovaného, jenž se nemohl vykáhati plnou mocí, by ji ve lhůtě předložil; pohrůžky, že bude jinak vydán rozsudek pro zmeškání, potřebí nebylo.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, R II 336/33.)

V řízení o žalobě na okresním soudě nedostavil se žalovaný osobně k prvnímu ústnímu jednání, místo něho se dostavil advokát, který nepředložil za žalovaného plnou moc. Bylo mu proto uloženo, by plnou moc do čtrnácti dnů předložil. Žalobkyně navrhla, by pro případ, že nebude plná moc do stanovených čtrnácti dnů předložena, vynesl byl rozsudek pro zmeškání. Žalovaný do čtrnácti dnů plnou moc nepředložil, načež soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl odvolání, uplatňujícímu zmatečnost.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle § 38 c. ř. s. může soud zástupci, jenž se nevykáhal plnou mocí, naříditi, by plná moc oprávnující k procesním úkonům byla předložena dodatečně, a může až do vypršení lhůty k tomu stanovené zadržeti rozhodnutí neb opatření, které by mělo býti vydáno. Prošla-li lhůta marně, budiž postupováno bez zřetele k onomu zakročení. Podle tohoto zákonného předpisu není třeba, by soudce zvláštním usnesením nařídil dodatečné předložení plné moci, aspoň to zákon nenařizuje, jakž činí v § 9 c. ř. s., kde jde o ustanovení opatrovníka straně žalované, jež jest k rozepři nezpůsobilou (§ 8 c. ř. s.). Stačilo proto, nařídil-li soud při roku dne 3. února 1933 zástupci strany žalo-

vané, jenž se nemohl plnou mocí vykázáti, by ji do 14 dnů předložil. Pohrůžky, že bude jinak vydán rozsudek pro zmeškání, potřebí nebylo (§ 38 c. ř. s.). Použil-li pohrůžky té soud v případě čis. 11.790 sb. n. s., učinil tak nadbytečně, a nelze z toho, že pohrůžka v souzeném případě nebyla učiněna, nic vyvozovati ve prospěch žalovaného. Že soudce předložení plné moci do 14 dnů po roku dne 3. února 1933 zástupci žalovaného skutečně nařídil, vyplývá nejen z poznámky »plná moc do 14 dnů«, jež byla přičiněna v protokolu u jména zástupce žalovaného, a dále z konstatování v protokolu ze dne 10. března 1933, jakož i ze zprávy prvního soudu ze dne 23. května 1933, nýbrž i z návrhu žalující strany, by vynesen byl rozsudek pro zmeškání, jestliže strana žalovaná nepředloží plnou moc do »stanovených« 14 dnů. Z tohoto slova »stanovených« zjevno, že musil předcházeti soudcův rozkaz, by plná moc byla do 14 dnů předložena. Neuposlechl-li zástupce žalovaného tohoto rozkazu ve stanovených 14 dnech, vydal první soud právem rozsudek pro zmeškání proti žalovanému a nepochybil tudíž odvolací soud, nevyhověv odvolání.

Čís. 12868.

Vyplnil-li i n d o s a t á ř směnku dnem vystavení a dnem splatnosti způsobem přičícím se úmluvě mezi přijatelem a výstavcem směnky, nemůže se dovolávati důvěry v obsah směnky podle § 6 odst. 2 směn. zák. Lhostejno, zda indosatář znal úmluvu mezi přijatelem a výstavcem směnky v době splatnosti směnky.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, Rv II 712/33.)

Směnečný platební příkaz byl procesním soudem prvé stolice k námitkám žalovaného ponechán v platnosti. Důvody: Lze se jen zabývati námitkou žalovaného, že měl býti svým podpisem vázán toliko do 31. července 1929, pokud se týče na tři měsíce a že tudíž směnka byla proti úmluvě vyplněna. V tomto směru byl dodatečně slyšen žalovaný jako strana. Udal, že mu v roce 1929 K. přinesl směnku in bianco na 30.000 Kč se žádostí, by žalovaný směnku jako girant podepsal, že potřebuje nutně peníze a že v krátké době dluh zaplatí. Žalovaný K-ovi výslovně řekl, že směnku podepíše jen, když má platnost do tří měsíců, a skutečně podepsal směnku, která byla kolkována 30 Kč, což znamená, že platí jen na tři měsíce. K. mu neřekl, odkud si peníze zaopatří, a, ježto žalovaný po uplynutí tří měsíců nebyl žádán o prolongaci směnky, měl za to, že směnečný dluh jest již vyrovnán a jeho závazek zrušen. Pokud podepsal K. směnky, měly vždy platiti jen na tři měsíce. Soud nemá za prokázáno, že žalobce, pokud se týče jeho zástupce Dr. B. měl o tom vědomí, že žalovaný podepsal směnku jen na dobu tří měsíců. Že se taková úmluva mezi žalovaným a jeho švakrem K-em stala, bylo sice výpovědí žalovaného jako strany zjištěno, avšak nebylo zjištěno výpovědí Josefa K-a, že týž o tom řekl Dr. B-ovi, že se žalovaný zaručil jen na tři měsíce. Tomu neodporuje